

Mads Davidsens prædiken ved bispevielsen i Odense Domkirke

Taler

Mads Davidsen
Biskop over Fyens Stift

Dato

2. april 2023

Sted

Odense Domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 21, vers 1-9

Palmesøndags tekst er en af de mest kendte fra Det Nye Testamente. Den markeres hvert år med glade børn, der gennemspiller indtoget i Jerusalem i landets kirker. Vi ser det for os, hvordan Jesus rider ind gennem Jerusalems porte på et æsel, mens store folkeskarer breder kapperne ud, skærer grene af træerne og strøer dem ud på vejen, mens de råber: Hosianna, Davids søn, velsignet være han, som kommer i Herrens navn!

Indtoget i Jerusalem indleder påsken. Men midt i skarernes glæde og begejstring lurer langfredag med fortvivelse, kors og død.

Dagen flimrer for øjnene, billederne er tvetydige. For hvad er det egentlig, vi ser palmesøndag? Er Jesus konge eller nar? Er indtoget et kongeligt indtog, eller er det et ligtog på vej mod langfredags død og grav? Er det Davidsriget, som folkeskarerne priser, eller er det et himmelsk rige, som ikke er af denne verden?

Begejstringen gør folkeskarerne blinde. Vi må forestille os, at disse skarer bestod af alle de håbefulde tilhængere, som havde fulgt Jesus på hans vandring gennem Galilæa. De blinde og de lamme, de stumme og de spedalske. Alle dem, der var udstødt af samfundet, som af Jesus var blevet mødt med barmhjertighed og tilgivelse. Vi hører i dag, hvordan folkeskaren kvitterer for alt, hvad Jesus havde gjort, med fryderåb, i håbet om, at retfærdigheden nu må ske fyldest.

Men palmesøndag ender ikke med en kongekroning eller et nyt Davidsrige. Så snart Jesus er kommet ind i byen, går han ind i templet, han vælter de

handlendes boder og råber op om, at templet og de offergaver, der sælges der, er ligegyldige. Han profeterer, at templet skal brydes ned for at blive bygget op igen på tre dage. Jesus forkynder, at han er det nye tempel. Han er det sted, menneskene skal søge hen, hvis de vil møde Gud.

Jesu handling får stemningen til at vende. Raseriet vil ingen ende tage. Jøderne forsøger at komme Jesus til livs. Judas angiver ham, Peter svigter ham, og folkene råber til den rådvilde Pilatus, at han skal korsfæste ham.

Så meget for palmesøndags begejstrede folkeskarer, så meget for hosiannaråb og drømmen om et nyt kongerige. Et kongerige der straks går under i kors og død.

Den Russisk-Australske maler Danila Vassilieff skildrer dette optog med et opsigtsvækkende maleri fra 1947. Vassilieff er i Australien kendt som faderen til den moderne kunst. Han skildrer Kristus som en anden Klodshans, der kommer ridende ind i byen på sin ged. Omkring ham vandrer de store folkeskarer. Men menneskene har ikke noget ansigt. Jorden, de betræder, er blodig og rød, og kigger man godt efter på billedet, opdager man, at menneskene er fulgt af deres dæmoner. De blinde og de stumme, de syge og de lamme er skildret på godt og ondt. Billedet viser ærligt, hvad der er på færde denne palmesøndag. En menighed af begejstrede folkeskarer, der sammen med Jesus vandrer ind i morderstaden, hvor der venter ham et grumt blødebåd, som Kingo skriver i salmen: ”Se hvor nu Jesus træder.”

Maleriet efterlader spørgsmålet om, hvem det er, der på denne palmesøndag følger Jesus ind i Jerusalem? Hvem er vi, når vi i dag fejrer palmesøndag i Klodshans hjemby Odense? En kirke fyldt med biskopper og præster, med minister og kongehus, en gudstjeneste med landets ypperste repræsentanter. Hvem er vi, når vi på denne palmesøndag vandrer ind i kirken under salmesang og orgelmusik, klædt i kåber af silke og fløj?

Er det os, der er de ansigtsløse mennesker, er det os der går med dæmonerne ved vores side, er det vores jord, der er vædet i blod, mens vi følger Jesus ind i morderstaden Jerusalem?

Teksten giver os ikke noget valg. Sandheden er, at vi alle skal ind i Jerusalem. Vi skal ind i morderstaden. Hvis kirken skal være andet og mere end blot et jordisk rige, en kirke af magtfulde embeder, bliver vi nødt til at gå med Kristus ind i

Jerusalem.

Kirken og troen bygger ikke på embeder og magt, kirken bygger ikke på stolte biskopper og forfængelige præster. Kirken bygger på angsten, på fortvivlelsen, på dæmonerne og døden. Kirken er bygget på Peter og Judas, på de apostle der efter opstandelsen sad bange og rådvilde i Jerusalem bag låste døre, fordi de frygtede for jøderne.

Det er ud af denne fortvivlelse og angst, påskens store budskab bliver til. Jesu opstandelse lyder som en dom over os mennesker. Det er først, når vi ser os selv som den svigtende Peter, som forræderen Judas, det er først, når vi forstår, at det er os, der vandrer ind i Jerusalem med blod på hænder og fødder, at vi forstår storheden i kirkens budskab om opstandelse og tilgivelse.

Påskan minder os hvert år om, at vi mennesker dømmes hinanden uden sans for tilgivelse og barmhjertighed. Det er jo os, der står midt i folkeskaren og råber ”korsfæst ham”, når vi drager i krig, når vi opdeler verden i gode og onde. Vi råber ”korsfæst ham”, når vi forsøger at navigere i dobbeltmoral og magtbegær, når vi forbruger jordens ressourcer uden sans for de kommende generationer.

Vi kan ikke se ud over vores egen ondskab. Vi er blændede, som mennesker uden ansigt, der forsøger at navigere i verden på bedste vis. Sådan er det at være menneske. Det er først, når vi har været i Jerusalem, når vi har dømt Jesus til døden, at vi kan se opstandelsens lyse budskab.

Det er et budskab om tilgivelse. Jeg tror, det tager et helt liv at forstå storheden i det budskab. Jeg tror, det er en sandhed, man skal blive ved med at prøve at forstå, hver gang det er påske. Vi bekender os til en kirke, der er luthersk og evangelisk. Og netop Martin Luther brugte selv årevis på at finde frem til en retfærdig og nådig Gud. Det var først, da han indså, at vi mennesker ikke kan blive retfærdige af egen kraft, at troen ikke er en særlig evne eller egenskab, men en gave, vi får i dåben, først da forstod han evangeliets storhed. Vi ser dette store budskab udspille sig i påskan.

Det begynder palmesøndag, hvor Jesus rider ind i Jerusalem. Men hvad ser du? Er Jesus konge eller nar? Er indtoget et kongeligt indtog, eller er det et ligtog på vej mod langfredags død og grav? Den, der tror og håber, er ikke i tvivl – det er et guddommeligt indtog, det er begyndelsen på det nye gudsrige, det er billedet

på den nådige Gud, der er kommet til verden for at skænke menneskene tilgivelse og forsoning.

Det er det evangelium, vi arbejder for som præster, som biskopper, som provster, menighedsråd og som ansatte i Fyens Stift og i alle landets stifter. Det er den tro, vi skal udbrede og det glædelige budskab, vi sammen skal arbejde for. Vi gør det, fordi vi vil udbrede troen på, at vi ikke selv er i stand til at dømme mellem godt og ondt, at vi ikke er i stand til at frelse os selv, men at frelse og retfærdighed kommer fra den Gud, der palmesøndag viste sig på et æsel og red ind i Jerusalem for at dø og opstå på den tredje dag til menneskers frelse.

Det takker vi dig for, du vor Gud, Far, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen

Kilde

fyensstift.dk

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Palmesøndag, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mads-davidsens-praediken-ved-bispevielsen-i-odense-domkirke>